

[Domov](#) > ... > [Družinske Zadeve In Dedovanje](#) > [Dedovanje](#) > [Dedovanje](#) > Croatia

Dedovanje

 Hrvaška

Vsebino zagotavlja

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Ta informativni list je bil pripravljen v sodelovanju s [Svetom notariatov EU \(CNUE\)](#).

1 Kako se sestavi razpolaganje za primer smrti (oporoka, skupna oporoka, dedna pogodba)?

Pravico do dedovanja in pravila, v skladu s katerimi sodišča, drugi organi in pooblaščenice osebe delujejo v zadevah, povezanih z dedovanjem, ureja zakon o dedovanju (*Zakon o nasljeđivanju*) (*Narodne Novine* (NN; Uradni list Republike Hrvaške) št. 48/03, 163/03, 35/05, 127/13, 33/15 in 14/19).

Razpolaganje za primer smrti se lahko sestavi v obliki oporoke. Oporoko lahko sestavi vsaka prisebna oseba, ki je dopolnila 16 let.

Veljavna je le oporoka v obliki, predpisani z zakonom, ki izpolnjuje pogoje, določene z zakonom. V običajnih okoliščinah se lahko oporoka sestavi v obliki zasebne ali javne oporoke, ustna oporoka pa je dopustna v izrednih okoliščinah.

Zasebna oporoka je lastnoročna oporoka ali pisna oporoka ob navzočnosti prič. Lastnoročno oporoko oporočitelj sam lastnoročno napiše in podpiše. Pisno oporoko ob navzočnosti prič lahko napravi oporočitelj, ki zna brati in pisati, in sicer tako, da pred dvema istočasno navzočima pričama izjavi, da je listina ne glede na to, kdo jo je napisal, njegova oporoka, in jo podpiše. Priči se morata podpisati na sami oporoki.

Javna oporoka je oporoka, pri kateri sodelujejo javni organi. Vsakdo lahko napravi veljavno oporoko v obliki javne oporoke. Oseba, ki ne more ali ne zna brati ali se podpisati, lahko v običajnih okoliščinah naredi le javno oporoko. Javno oporoko na zahtevo oporočitelja sestavi ena od oseb, pooblaščenih z zakonom: sodnik občinskega sodišča (*sudac općinskog suda*), svetovalec občinskega sodišča (*sudski savjetnik*) in notar (*javni bilježnik*), v tujini pa konzularni oziroma diplomatski predstavnik Republike Hrvaške, ki opravlja konzularne zadeve. Postopek in dejanja, ki jih mora pooblaščenica oseba upoštevati pri sestavljanju javne oporoke, so določeni z zakonom.

Oporočitelj, ki želi sestaviti mednarodno oporoko, mora vložiti vlogo pri osebi, pooblaščenici za sestavljanje javnih oporok. Z mednarodno oporoko se zagotovi, da je oporoka priznana v državah podpisnicah Konvencije o enotnem zakonu o obliki mednarodne oporoke iz leta 1973 in državah, ki so določbe o mednarodni oporoki vključile v svojo zakonodajo.

Oporočitelj lahko oporoko napravi ustno pred dvema istočasno navzočima pričama le v izrednih okoliščinah, ko oporoke ni mogoče sestaviti v drugi veljavni obliki. Takšna oporoka preneha veljati 30 dni po prenehanju izrednih okoliščin, v katerih je bila napravljena.

Dedne pogodbe (pogodba, s katero oseba svojo zapuščino ali njen del zapusti drugi pogodbeni stranki ali tretji osebi), pogodbe o bodoči dediščini ali volilu (pogodba, s katero oseba odtuji dediščino, za katero pričakuje, da jo bo prejela; pogodba o dediščini po tretji osebi, ki je živa; pogodba o volilu ali drugi koristi, ki jo pogodbenica stranka pričakuje iz dedovanja, ki še ni uvedeno) in pogodbe o vsebini oporoke (pogodba, s katero se oseba zaveže, da bo določeno določbo vključila oziroma da je ne bo vključila v oporoko ali da bo kakšno določbo svoje oporoke preklicala oziroma da je ne bo preklicala) v skladu s hrvaškim pravom niso dopustne, zato so nične.

V skladu s hrvaškim pravom je mogoče skleniti pogodbo o izročitvi in razdelitvi premoženja (izročilno pogodbo). S to pogodbo, ki jo sklenejo prednik (izročitelj) in njegovi potomci, izročitelj med svoje potomce razdeli in jim izroči celotno premoženje ali njegov del, ki ga ima v lasti ob sklenitvi pogodbe. Pogodba je veljavna, če dajo soglasje vsi otroci in drugi potomci, ki bi bili po zakonu poklicani, da po njem dedujejo. Pogodbo, ki mora biti sestavljena v pisni obliki, mora potrditi sodnik pristojnega sodišča, lahko pa je tudi v obliki notarskega zapisa oziroma overjena pri notarju (tako postane pravno zavezujoča). Vključuje lahko izročiteljevega zakonca; v takem primeru je potrebno tudi njegovo soglasje. Premoženje, zajeto v tej pogodbi, ni vključeno v zapuščino in se pri določanju vrednosti zapuščine ne upošteva.

Hrvaško pravo ne omogoča sklenitve pogodbe o odpovedi dediščini, ko dedovanje še ni uvedeno. Izjemoma lahko potomec, ki lahko samostojno uveljavlja svoje pravice, s prednikom sklene pogodbo, s katero se vnaprej odpove dediščini, ki bi mu pripadla po prednikovi smrti. Takšno pogodbo lahko sklene tudi zakonec glede dediščine, ki bi mu pripadla po smrti njegovega zakonca. Pogodbo, ki mora biti sestavljena v pisni obliki, mora potrditi sodnik pristojnega sodišča, lahko pa je tudi v obliki notarskega zapisa oziroma overjena pri notarju (tako postane pravno zavezujoča).

2 Ali mora biti razpolaganje overjeno in na kakšen način?

Dejstvo, da je oporoka sestavljena, shranjena in razglašena, se evidentira v hrvaškem registru oporok (*Hrvatski upisnik oporuka*), ki ga upravlja hrvaška notarska zbornica (*Hrvatska javnobilježnička komora*). Na zahtevo oporočitelja informacije v zvezi s temi dejstvi registru posredujejo pristojna sodišča, notarji, odvetniki in osebe, ki so napravile oporoko. Registracija oporok v hrvaškem registru oporok ni obvezna. Dejstvo, da oporoka ni registrirana v registru ali shranjena na nekem določenem mestu, ne vpliva na njeno veljavnost.

Informacije iz registra pred oporočiteljevo smrtjo niso na voljo nikomur razen oporočitelju ali osebi, ki jo je oporočitelj izrecno pooblastil v ta namen.

Sodišče ali notar morata v zapuščinskem postopku, ki ga vodita, iz hrvaškega registra oporok zahtevati vse informacije o morebitnih oporokah umrle osebe.

3 Ali je svoboda do razpolaganja za primer smrti omejena (npr. z nujnim deležem)?

Oporočiteljeva svoboda razpolaganja s premoženjem je omejena s pravico nujnih dedičev do nujnega deleža.

Nujni dediči so:

- zapustnikovi potomci, posvojenci, otroci, za katere zapustnik skrbi kot partner, in njihovi potomci, zapustnikov zakonec ali zunajzakonski partner, zapustnikov življenjski partner ali neformalni življenjski partner imajo pravico do nujnega deleža, ki znaša polovico tistega deleža, ki bi jim pripadel po zakonitem dedovanju, če ne bi bilo oporoke,
- zapustnikovi starši, posvojitelji in drugi predniki imajo pravico do nujnega deleža le, če so trajno nezmožni za delo in nimajo potrebnih sredstev za življenje, njihov nujni delež pa znaša tretjino tistega deleža, ki bi jim pripadel po zakonitem dedovanju, če ne bi bilo oporoke.

Nujni dediči lahko nujni delež zahtevajo le, če bi bili po zakonitem dedovanju upravičeni dedovati.

Razlogi, zaradi katerih lahko oporočitelj iz oporoke v celoti ali delno izključi (razdedini) dediča, ki ima pravico do nujnega deleža, so določeni z zakonom. Oporočitelj lahko dediča razdedini, če se je ta s kršitvijo kakšne zakonite ali moralne dolžnosti, ki izhaja iz njegovega sorodstvenega razmerja z zapustnikom, nad njim huje pregrešil; če je dedič naklepoma storil kakšno hujše kaznivo dejanje zoper njega ali njegovega zakonca, otroka ali starša; če je dedič storil kaznivo dejanje zoper Republiko Hrvaško ali vrednote, zaščitene z mednarodnim pravom; če se je dedič vdal brezdelju ali nepoštenemu življenju. Oporočitelj, ki želi kakšnega dediča razdediniti, mora to izrecno določiti v oporoki in navesti razlog za razdedinjenje. Razlog za razdedinjenje mora obstajati ob sestavljanju oporoke. Dedič z razdedinjenjem izgubi dedne pravice v obsegu razdedinjenja, pravice drugih oseb, ki lahko dedujejo po zapustniku, pa se določijo, kot da bi bil razdedinjeni umrl pred zapustnikom.

Oporočitelj lahko poleg razdedinjenja nujnih dedičev potomcu, ki ima pravico do nujnega deleža, v celoti ali

deloma vzame njegov nujni delež, če je ta potomec prezadolžen ali zapravljivec. Ta delež namesto tega potomca prejmejo njegovi potomci. Tak odvzem ostane veljaven le tedaj, če ima tisti, ki mu je vzet nujni delež, ob uvedbi dedovanja mladoletnega otroka ali mladoletnega vnuka od prej umrlega otroka ali če ima polnoletnega otroka ali polnoletnega vnuka od prej umrlega otroka, ki je nezmožen za delo in nima potrebnih sredstev za življenje. Dedič, ki mu je vzet delež, od zapustnika deduje v zvezi z deležem, ki ni zajet v odvzemu, in kadar pogoji za odvzem ob zapustnikovi smrti ne obstajajo več.

4 Kdo in koliko deduje, če razpolaganja za primer smrti ni?

Če zapustnik ni zapustil oporoke, na podlagi zakona dedujejo zakoniti dediči po dednih redih, pri čemer velja, da dediči bližnjega dednega reda izključujejo od dedovanja osebe bolj oddaljenega dednega reda.

Zapustnikovi zakoniti dediči so:

- njegovi potomci, posvojenci, otroci, za katere zapustnik skrbi kot partner, in njihovi potomci,
- zakonec,
- zunajzakonski partner,
- življenjski partner,
- neformalni življenjski partner,
- starši,
- posvojitelji,
- bratje in sestre ter njihovi potomci,
- deda in babice ter njihovi potomci,
- drugi predniki.

Kar zadeva pravico do dedovanja, ima zunajzakonski partner enake pravice kot zakonec, otroci, rojeni v zunajzakonski zvezi, in njihovi potomci pa imajo enake pravice kot otroci, rojeni v zakonski zvezi, in njihovi potomci. Zunajzakonska zveza, s katero se pridobi pravica do zakonitega dedovanja, je življenjska skupnost neporočene ženske in neporočenega moškega, ki traja dalj časa (najmanj tri leta ali manj, če se v takšni zvezi rodi skupni otrok), prenehala pa je ob zapustnikovi smrti, če so bili izpolnjeni pogoji za veljavno zakonsko zvezo.

Življenjski partner ima enake pravice do dedovanja kot zakonec, otroci, za katere skrbi kot partner, pa imajo enake pravice kot njegovi lastni otroci. Življenjsko partnerstvo je zveza družinskega življenja med dvema osebama istega spola, ki se sklene pred pristojnim organom, v skladu z določbami posebnega zakona (zakona o življenjskem partnerstvu istospolnih oseb (*Zakon o životnom partnerstvu osoba isto spola*)).

Neformalni življenjski partner ima enake pravice do dedovanja kot zunajzakonski partner. Neformalno življenjsko partnerstvo je zveza družinskega življenja med dvema osebama istega spola, ki življenjskega partnerstva nista sklenili pred pristojnim organom, če je ta zveza trajala najmanj tri leta in že od začetka izpolnjevala pogoje za veljavno življenjsko partnerstvo.

Zapustnikovi potomci in zakonec spadajo v prvi dedni red. Dediči prvega dednega reda dedujejo po enakih delih. V tem dednem redu velja vstopna pravica, kar pomeni, da del zapuščine, ki bi šel prej umrlemu otroku, če bi bil preživel zapustnika, dedujejo njegovi otroci, zapustnikovi vnuki, po enakih delih; če pa umre kateri od vnukov pred zapustnikom, dedujejo delež, ki bi šel njemu, če bi bil živ ob zapustnikovi smrti, njegovi otroci, zapustnikovi pravnuki, po enakih delih in tako naprej po vrsti, dokler je kaj zapustnikovih potomcev.

Za zapustnikom, ki ni zapustil potomcev, dedujejo dediči drugega dednega reda – zapustnikovi starši in zakonec. Zapustnikovi starši dedujejo eno polovico zapuščine po enakih delih, njegov zakonec pa deduje drugo polovico zapuščine. Če so starši umrli pred zapustnikom, zakonec deduje vso zapuščino. Če zapustnik ni zapustil zakonca, dedujejo zapustnikovi starši vso zapuščino po enakih delih; če je eden od zapustnikovih staršev umrl pred zapustnikom, deduje del zapuščine, ki bi mu pripadel, če bi bil preživel zapustnika, drugi od staršev. Zapustnikovi bratje in sestre ter njihovi potomci dedujejo po zapustniku v drugem dednem redu, če zapustnik ni zapustil zakonca in sta eden ali oba zapustnikova starša umrla pred zapustnikom. V takem primeru (če sta eden ali oba zapustnikova starša umrla pred zapustnikom, ki ni zapustil zakonca) del zapuščine, ki bi šel vsakemu od staršev, če bi bil preživel zapustnika, dedujejo njuni otroci (zapustnikovi bratje in sestre), vnuki, pravnuki in nadaljnji potomci po pravilih, ki veljajo v primeru, če dedujejo po zapustniku njegovi otroci in drugi potomci. Če je eden od zapustnikovih staršev umrl pred zapustnikom, ki ni zapustil zakonca, in ni imel potomcev, deduje del, ki bi pripadel temu staršu, če bi bil preživel zapustnika, drugi od staršev; če pa je tudi ta umrl pred zapustnikom, ki

ni zapustil zakonca, dedujejo njegovi potomci tisto, kar bi šlo enemu in drugemu od staršev.

Po zapustniku, ki ni zapustil ne potomcev ne zakonca ne staršev in tudi njegovi starši niso zapustili nobenega potomca, dedujejo dediči tretjega dednega reda. V tretjem dednem redu po zapustniku dedujejo njegovi dedi in babice, in sicer dedujeta eno polovico zapuščine ded in babica po očetovi strani, drugo polovico pa ded in babica po materini strani. Ded in babica iste strani dedujeta po enakih delih. Če je kateri od teh prednikov ene strani umrl pred zapustnikom, dedujejo del zapuščine, ki bi mu šel, če bi bil preživel zapustnika, njegovi potomci (otroci, vnuki in nadaljnji potomci) po pravilih, ki veljajo v primeru, če dedujejo po zapustniku njegovi otroci in drugi potomci. Če sta ded in babica ene strani umrla pred zapustnikom, pa nista zapustila nobenega potomca, dedujejo del zapuščine, ki bi šel njima, če bi bila preživela zapustnika, ded in babica druge strani in njihuni potomci.

Zapuščino zapustnika, ki ni zapustil ne potomcev ne staršev (in tudi ti niso zapustili potomcev) ne zakonca ne deda ne babice, ki prav tako niso zapustili potomcev, dedujejo dediči četrtega dednega reda. V četrtem dednem redu so zapustnikovi pradedi in prababice. Eno polovico dedujejo pradedi in prababice po očetovi strani (to polovico dedujejo po enakih delih starši zapustnikovega deda po očetovi strani in starši zapustnikove babice po očetovi strani), drugo polovico pa dedujejo pradedi in prababice po materini strani (to polovico dedujejo po enakih delih starši zapustnikovega deda po materini strani in starši zapustnikove babice po materini strani). Če kateri od teh prednikov ni več živ, deduje del, ki bi mu pripadel, če bi bil še živ, prednik, ki je bil njegov zakonec. Če par teh prednikov ni več živ, deduje dela, ki bi jima pripadla, če bi bila še živa, drugi par iste strani. Če pradedi in prababice ene strani niso več živi, dedujejo del zapuščine, ki bi jim pripadel, če bi bili še živi, pradedi in prababice druge strani.

Če v četrtem dednem redu ni dedičev, po zapustniku dedujejo bolj oddaljeni predniki v skladu s pravili o dedovanju, ki veljajo za njegove pradede in prababice.

5 Kateri organ je pristojen:

5.1 glede vprašanj dedovanja?

Zapuščinski postopek na prvi stopnji poteka pred občinskim sodiščem oziroma notarjem kot pooblaščenecem sodišča.

Krajevna pristojnost občinskega sodišča za izvajanje zapuščinskega postopka se določi glede na kraj zapustnikovega prebivališča ob smrti in podredno glede na stalno prebivališče, kraj, v katerem je večji del njegove zapuščine v Republiki Hrvaški, ali glede na kraj, v katerem je zapustnik registriran v registru prebivalcev (*Knjiga državljana*). Sodišče za zapuščinski postopek pooblasti notarja, ki ima sedež na območju njegove pristojnosti. Notarji se pooblastijo za zadeve v skladu s pravili, ki jih sprejme minister za pravosodje. Če ima na območju sodišča sedež več notarjev, se jim zapuščinske zadeve znotraj območij, opredeljenih v pravilih, dodeljujejo enakomerno po abecednem vrstnem redu njihovih priimkov.

5.2 za sprejem izjave o odpovedi dediščini ali njenem sprejemu?

Izjava o sprejemu dediščine ali odpovedi dediščini (dedna izjava) se lahko poda ustno pred katerim koli občinskim sodiščem, zapuščinskim sodiščem (*ostavinski sud*) oziroma notarjem, ki vodi zapuščinski postopek, ali pa se zapuščinskemu sodišču oziroma notarju, ki vodi zapuščinski postopek, predloži overjena listina, ki vsebuje dedno izjavo.

Izjave o sprejemu dediščine ali odpovedi dediščini ni mogoče preklicati.

Dedna izjava ni obvezna. Za osebo, ki ni podala izjave o odpovedi dediščini, se šteje, da želi biti dedič. Oseba, ki je podala veljavno izjavo o sprejemu dediščine, se ji po tem ne more odpovedati.

5.3 za sprejem izjave o odpovedi volilu ali njegovem sprejemu?

Izjava o odpovedi volilu ali sprejemu volila se lahko poda ustno pred zapuščinskim sodiščem oziroma notarjem, ki vodi zapuščinski postopek, ali pa se zapuščinskemu sodišču oziroma notarju, ki vodi zapuščinski postopek, predloži overjena listina, ki vsebuje izjavo o odpovedi volilu ali sprejemu volila.

5.4 za sprejem izjave o odpovedi nujnega deleža ali njegovem sprejemu?

Pravica do nujnega deleža je dedna pravica, ki se pridobi ob zapustnikovi smrti. Nujni dedič lahko izjavo o sprejemu nujnega deleža ali odpovedi nujnemu deležu poda ustno pred katerim koli občinskim sodiščem, zapuščinskim sodiščem oziroma notarjem, ki vodi zapuščinski postopek, ali pa zapuščinskemu sodišču oziroma notarju, ki vodi zapuščinski postopek, predloži overjeno listino, ki vsebuje dedno izjavo.

Pravica do nujnega deleža se v zapuščinskem postopku uveljavlja le na zahtevo nujnega dediča; če nujni dedič v zapuščinskem postopku ne zahteva nujnega deleža, sodišču oziroma notarju ni treba ugotavljati njegove pravice do nujnega deleža.

6 Kratak opis postopka za ureditev dedovanja v nacionalnem pravu, vključno z likvidacijo zapuščine in delitvijo premoženja (to vključuje informacijo, ali postopek dedovanja začne sodišče ali drugi pristojni organ na lastno pobudo)

Zapuščinski postopek je nepravdni postopek, v katerem se ugotovi, kdo so zapustnikovi dediči, kaj obsega njegova zapuščina in katere pravice iz zapuščine imajo dediči, volilojemniki in druge osebe.

Zapuščinski postopek vodi občinsko sodišče ali notar kot pooblaščenec sodišča. Občinsko sodišče, ki je krajevno pristojno za vodenje zapuščinskega postopka, se imenuje tudi zapuščinsko sodišče. Krajevna pristojnost občinskega sodišča za izvajanje zapuščinskega postopka se določi glede na kraj zapustnikovega prebivališča ob smrti in podredno glede na stalno prebivališče, kraj, v katerem je večji del njegove zapuščine v Republiki Hrvaški, ali glede na kraj, v katerem je zapustnik registriran v registru prebivalcev.

Zapuščinski postopek se uvede po uradni dolžnosti, ko sodišče prejme smrtovnico, izpisek iz matične knjige umrlih ali enakovreden dokument. Sodišče za zapuščinski postopek pooblasti notarja s sedežem na njegovem območju, mu predloži smrtovnico in določi rok za izvedbo postopka. Notar vodi postopek kot pooblaščenec sodišča v skladu z odločbo sodišča, na podlagi katere je pooblaščen za vodenje postopka, in v skladu z določbami zakona o dedovanju. Zapuščinski postopek torej praviloma vodi notar kot pooblaščenec sodišča, sodišče pa le izjemoma.

Če zapuščinski postopek vodi notar kot pooblaščenec sodišča, je pristojen, kot bi bil pristojen sodnik ali svetovalec občinskega sodišča, da v postopku opravi vsa dejanja in sprejme vse odločitve razen tistih, za katere je v zakonu o dedovanju določeno drugače. Če so v postopku pred notarjem med strankami sporna dejstva, od katerih je odvisna kakšna njihova pravica (npr. pravica do dediščine, velikost dednega deleža itd.) ali od katerih je odvisna sestava zapuščine ali predmet volila, mora notar spis vrniti sodišču, to pa odloči o prekinitvi postopka in stranke napoti na pravdo ali upravni postopek. Če so v postopku pred notarjem med strankami sporna dejstva, od katerih je odvisna njihova pravica do oporočnega volila ali kakšna druga pravica, mora notar spis vrniti sodišču, to pa bo stranke napotilo na pravdo ali upravni postopek, ne bo pa prekinilo zapuščinskega postopka. V posebnih primerih, določenih z zakonom o dedovanju (odločanje o ločitvi zapuščine od dedičevega premoženja, pravici sodedičev, ki so živeli ali pridobivali skupaj z zapustnikom, in delitvi gospodinjskih predmetov), lahko notar odloča le s soglasjem vseh strank v postopku, sicer mora prav tako spis vrniti sodišču. Sodišče, ki je za vodenje zapuščinskega postopka pooblastilo notarja, redno spremlja njegovo delo.

Zapuščinska obravnava je glavni del zapuščinskega postopka, izvede pa se na enem ali več narokih.

Zapuščinska obravnava se ne izvede, če pokojnik ni zapustil zapuščine ali je zapustil le premoženje in enakovredne pravice, zapuščinskega postopka pa ne zahteva nobena oseba, ki je bila pozvana k dedovanju.

Na zapuščinsko obravnavo se povabijo stranke (dediči, volilojemniki, druge osebe, ki uveljavljajo kakšno pravico iz zapuščine), osebe, ki lahko po zakonu uveljavljajo pravico do dediščine (če obstaja oporoka), izvršitelj oporoke (če je bil določen) in druge zainteresirane osebe. V vabilu na narok sodišče oziroma notar obvesti zainteresirane osebe o uvedbi postopka in morebitnem obstoju oporoke ter jih povabi, da takoj predložijo pisno oporoko oziroma listino o ustni oporoki, če je pri njih, ali da navedejo priče ustne oporoke. Sodišče oziroma notar zainteresirane osebe v vabilu posebej opozori, da lahko do izdaje sklepa o dedovanju na prvi stopnji ustno na naroku ali javno z overjeno listino podajo izjavo o odpovedi dediščini, če ne pridejo na narok ali ne podajo take

izjave, pa se bo štel, da želijo biti dediči.

Na zapuščinski obravnavi se obravnavajo vsa vprašanja, pomembna za sprejetje odločbe v zapuščinskem postopku, zlasti pravica do dediščine, velikost dednega deleža in pravica do volil. Sodišče oziroma notar sprejme odločbo na podlagi celotne obravnave. Pristojen je za ugotavljanje dejstev, ki jih stranke v postopku niso navedle, in izvedbo dokazov, ki jih niso predložile, če meni, da so ta dejstva in dokazi pomembni za odločanje. Sodišče oziroma notar o pravicah praviloma odloča po tem, ko zainteresiranim osebam omogoči, da podajo potrebne izjave. O pravicah oseb, ki ne pridejo na narok, čeprav so bile v redu povabljene, odloči sodišče oziroma notar na podlagi podatkov, ki so mu na voljo, pri čemer upošteva njihove pisne izjave, ki prispejo do izdaje odločbe.

Dedne izjave so izjave, s katerimi dedič sprejme dediščino ali se ji odpove. Dedno izjavo lahko poda vsak, ni pa k temu zavezan. Za osebo, ki ni podala izjave o odpovedi dediščini, se šteje, da želi biti dedič. Oseba, ki je podala veljavno izjavo o sprejemu dediščine, se ji po tem ne more odpovedati. Sodišče oziroma notar od nikogar ne zahteva, naj poda dedno izjavo, vendar lahko dedič, ki to želi, takšno izjavo poda ustno pred zapuščinskim sodiščem oziroma notarjem, ki vodi zapuščinski postopek, ali pred katerim koli občinskim sodiščem, ali pa zapuščinskemu sodišču oziroma notarju, ki vodi zapuščinski postopek, predloži overjeno listino, ki vsebuje dedno izjavo. Ko dedič poda izjavo o odpovedi dediščini, ga mora sodišče oziroma notar opozoriti na posledice takšne izjave in ga obvestiti, da lahko izjavo o odpovedi dediščini poda le v svojem imenu ali pa tudi v imenu svojih potomcev.

Če so med strankami sporna dejstva, od katerih je odvisna kakšna njihova pravica ali od katerih je odvisna sestava zapuščine ali predmet volila, sodišče prekine zapuščinski postopek in stranke napoti na pravdo ali upravni postopek. Sodišče napoti na pravdo ali upravni postopek tisto stranko, katere pravico šteje za manj verjetno. Če je med strankami spor o pravici do volila ali kakšni drugi pravici iz zapuščine, napoti sodišče stranke na pravdo ali upravni postopek, ne prekine pa zapuščinskega postopka.

Ob koncu zapuščinskega postopka sodišče oziroma notar sprejme sklep o dedovanju. V skladu s hrvaškim pravom se dedovanje izvrši po samem zakonu (*ipso iure*) ob zapustnikovi smrti, zato je sklep o dedovanju ugotovitvene narave. V sklepu je določeno, kdo po zapustnikovi smrti postane dedič in katere pravice so pridobile druge osebe.

Vsebina sklepa je določena z zakonom o dedovanju, kot sledi:

1. priimek in ime zapustnika, njegova osebna identifikacijska številka, ime enega od staršev, datum rojstva, državljanstvo, za umrle poročene osebe pa tudi priimek pred poroko;
2. navedba nepremičnin s podatki iz zemljiških knjig, potrebnimi za vpis, ter navedba določitev premičnin in drugih pravic, za katere je sodišče ugotovilo, da so del zapuščine;
3. priimek in ime dediča, osebna identifikacijska številka, prebivališče, razmerje dediča do zapustnika, ali deduje kot zakoniti ali oporočni dedič; če je dedičev več, pa tudi njihov dedni delež, izražen v obliki ulomka;
4. ali za dedičevo pravico velja pogoj, rok ali nalog oziroma ali je kako drugače omejena ali obremenjena in v čigavo korist;
5. priimek in ime, osebna identifikacijska številka in prebivališče oseb, ki so v zvezi z dedovanjem po zapustniku upravičene do volila ali kakšne druge pravice, ki izhaja iz zapuščine, z natančnim opisom take pravice.

Sklep o dedovanju se vroči vsem dedičem in volilojemnikom ter osebam, ki so v postopku uveljavljale zahtevke iz naslova dedovanja. Pravnomočen sklep o dedovanju se pošlje pristojnemu davčnemu organu in pristojnemu zemljiškoknjižnemu sodišču najpozneje v 15 dneh po koncu meseca, v katerem je postal pravnomočen.

V sklepu o dedovanju sodišče oziroma notar odredi, da se po pravnomočnosti sklepa o dedovanju v zemljiški knjigi opravijo potrebni vpisi v skladu s pravili zemljiškoknjižnega prava in da se upravičencem izročijo premične stvari, ki so v hrambi pri sodišču, notarju ali po njuni odredbi pri tretji osebi.

Če dediči ne oporekajo volilu, lahko izda sodišče pred sklepom o dedovanju na zahtevo volilojemnika poseben sklep o volilu. Če je sestava zapuščine le delno nesporna, se lahko sprejme delni sklep o dedovanju ter določijo dediči, volilojemniki in premoženje, za katero ni sporno, da je del zapuščine.

Zoper sklep notarja kot pooblaščenca sodišča v zapuščinskem postopku je dovoljen ugovor. Ugovor se vloži pri notarju v osmih dneh od vročitve sklepa strankam, notar pa ga mora skupaj s spisom brez odlašanja predložiti pristojnemu občinskemu sodišču. O ugovoru odloča sodnik posameznik. Nepravočasne, nepopolne ali nedovoljene ugovore sodišče zavrže. Pri odločanju o ugovoru zoper sklep notarja lahko sodišče v celoti ali deloma ohrani sklep ali pa ga odpravi. Če sklep odpravi (v celoti ali deloma), odloči sodišče o odpravljenem delu sklepa samo. Zoper sklep sodišča o delni ali popolni odpravi sklepa notarja ni dovoljena samostojna pritožba. Sklep o ugovoru se pošlje strankam in notarju.

Če z zakonom o dedovanju ni določeno drugače, se je mogoče zoper sklepe prvostopenjskega sodišča v zapuščinskem postopku pritožiti. Pritožba je mogoča v 15 dneh od vročitve sklepa prvostopenjskega sodišča. Pritožba se vloži pri prvostopenjskem sodišču, ki lahko pri odločanju o pravočasno vloženi pritožbi izda nov sklep, s katerim spremeni izpodbijani sklep, če se s tem ne kršijo pravice drugih oseb, ki temeljijo na navedenem sklepu. Če prvostopenjsko sodišče svojega sklepa ne spremeni, pošlje pritožbo drugostopenjskemu sodišču, in sicer ne glede na to, ali je bila pritožba vložena v roku, določenem z zakonom. Drugostopenjsko sodišče praviloma odloča le o pravočasno vloženi pritožbi, lahko pa obravnava tudi pritožbo, ki ni bila vložena pravočasno, če se s tem ne kršijo pravice drugih oseb, ki temeljijo na izpodbijanem sklepu.

V zapuščinskem postopku izredna pravna sredstva niso dovoljena.

7 Kako in kdaj postane posameznik dedič ali volilojemnik?

Oseba postane dedič, zakoniti ali oporočni, po samem zakonu (*ipso iure*) ob zapustnikovi smrti. Takrat dedič pridobi dedno pravico, pokojnikova zapuščina pa po zakonu preide nanj in postane njegova dediščina. Za pridobitev dedne pravice izjava o sprejemu dediščine ni potrebna. Dedič, ki to ne želi biti, se lahko dediščini odpove do sprejetja sklepa o dedovanju na prvi stopnji.

Volilojemnik pridobi pravico do volila v trenutku zapustnikove smrti.

Zapuščinski postopek, v katerem se ugotavlja, kdo so zapustnikovi dediči, kaj obsega zapustnikova zapuščina in katere pravice iz zapuščine imajo dediči, volilojemniki in druge osebe, je opisan v odgovoru na vprašanje št. 6, ki se nanaša na zapuščinski postopek.

8 So dediči odgovorni za dolgove pokojnika, in če je tako, pod katerimi pogoji?

Dediči, ki se niso odpovedali dediščini, so solidarno odgovorni za zapustnikove dolgove, vsak do višine vrednosti svojega dednega deleža.

9 Kateri dokumenti in/ali informacije so običajno potrebni za vpis nepremičnine?

Sodišče ali notar, ki je vodil zapuščinski postopek kot pooblaščenec sodišča, pošlje pravnomočen sklep o dedovanju pristojnemu zemljiškoknjižnemu sodišču po uradni dolžnosti najpozneje v 15 dneh po koncu meseca, v katerem postane pravnomočen.

Če stranka vloži predlog za vpis v zemljiško knjigo na podlagi sklepa o dedovanju ali evropskega potrdila o dedovanju, je treba pristojnemu zemljiškoknjižnemu sodišču predložiti naslednje dokumente:

1. predlog za vpis;
2. izvirni sklep ali overjen prepis sklepa o dedovanju ali njegova kopija z izjavo, da je sklep pravnomočen, ali, če je bil sklep o dedovanju izdan v državi članici, overjena kopija razglasitve izvršljivosti ali evropskega potrdila o dedovanju;
3. če sklep o dedovanju ali evropsko potrdilo o dedovanju nista v hrvaščini, prevod v hrvaščino, ki ga opravi zapriseženi prevajalec;
4. če vložnika zastopa pooblaščenec, je treba predložiti izvirno pooblastilo ali njegovo overjeno kopijo;
5. če je vložnik v tujini, a ni imenoval pooblaščenca, ki bi ga zastopal, mora imenovati pooblaščenca s sedežem v Republiki Hrvaški, ki bo sprejemal pisanja.

9.1 Je imenovanje upravitelja obvezno ali obvezno na zahtevo? Kaj je treba storiti, če je obvezno ali obvezno na zahtevo?

Obvezno imenovanje upravitelja zapuščine v hrvaškem pravu ni predpisano. Razlog za to je, da zapuščina ob uvedbi dedovanja (tj. ob zapustnikovi smrti ali razglasitvi zapustnika za mrtvega) po samem zakonu preide na dediče.

Vendar je v hrvaškem pravu predpisano, da zapuščinsko sodišče v določenih primerih postavi začasnega skrbnika zapuščine. To stori, če dediči niso znani ali ni znano, kje prebivajo, ali z njimi ni mogoče stopiti v stik, po potrebi pa tudi v drugih primerih. Začasni skrbnik zapuščine je upravičen, da v imenu dedičev toži ali je tožen, izterjuje terjatve in izplačuje dolgove ter zastopa dediče. Sodišče lahko po potrebi določi posebne pravice in dolžnosti skrbnika zapuščine. Sodišče lahko tudi postavi skrbnika zapuščini, ki je bila na zahtevo zapustnikovih upnikov ločena od premoženja dedičev.

9.2 Kdo lahko izvrši pokojnikovo razpolaganje za primer smrti in/ali upravlja s premoženjem?

Zapuščino upravljajo dediči, razen tistih zadev, za katere je bil pooblaščen izvršitelj oporoke ali skrbnik zapuščine.

Oporočitelj lahko v oporoki določi enega ali več izvršiteljev oporoke. Oseba, ki je določena za izvršitelja oporoke, ni dolžna prevzeti te dolžnosti. Dolžnosti izvršitelja oporoke določi oporočitelj v oporoki. Če oporočitelj ni pustil posebnih navodil, so dolžnosti izvršitelja zlasti, da:

- v imenu dedičev in za njihov račun skrbi za zapuščino in naredi vse potrebno za ohranitev zapuščine,
- upravlja zapuščino,
- v imenu dedičev in za njihov račun naredi vse potrebno za plačilo dolgov in volil.

Pri tem mora v vseh pogledih skrbeti za to, da se oporoka izvrši tako, kakor je želel oporočitelj.

9.3 Katera pooblastila ima upravitelj?

Po hrvaškem pravu se upravitelj praviloma ne imenuje. Razlog za to je, da zapuščina ob uvedbi dedovanja (tj. ob zapustnikovi smrti ali razglasitvi zapustnika za mrtvega) po samem zakonu preide na dediče. Dedič upravlja dediščino in razpolaga z vsem, kar jo sestavlja. Če je dedičev več, ti sodediči do določitve, kakšni deleži dedne pravice pripadajo posameznim dedičem, upravljajo dediščino in razpolagajo z vsem, kar jo sestavlja, kot skupni lastniki, razen zadev, za katere je bil pooblaščen izvršitelj oporoke ali skrbnik zapuščine.

Ko se s pravnomočnim sklepom o dedovanju določi, kakšni deleži dedne pravice pripadajo posameznim dedičem, sodediči do razdelitve zapuščine upravljajo in razpolagajo z vsem, kar je bilo do takrat skupno, po pravilih, po katerih solastniki upravljajo in razpolagajo s stvarmi, razen zadev, za katere je bil pooblaščen izvršitelj oporoke ali skrbnik zapuščine.

10 Kateri dokumenti, ki dokazujejo status in pravice upravičencev, se običajno izdajajo po nacionalnem pravu med postopkom dedovanja ali ob koncu postopka? Ali imajo dokazno moč?

Če je bil določen izvršitelj oporoke, mu sodišče med postopkom na njegovo zahtevo brez odlašanja izda potrdilo o njegovi vlogi in pooblastilih, v katerem je navedeno, da je treba izvršiteljeve izjave upoštevati tako, kot da bi bile oporočiteljeve. Kdor ravna v dobri veri v skladu z izjavo osebe, ki se je s potrdilom sodišča izkazala za izvršitelja oporoke, ni odgovoren za morebitno škodo, povzročeno dedičem. Če sodišče izvršitelja oporoke razreši, mora ta sodišču takoj vrniti potrdilo o svoji vlogi in pooblastilih, sicer je odgovoren za vso morebitno škodo, ki bi zaradi tega nastala.

Po končanem zapuščinskem postopku se izda sklep o dedovanju. Z njim se ugotovi, kdo je postal zapustnikov dedič ob njegovi smrti in katere pravice so pridobile druge osebe. Po hrvaškem pravu oseba postane dedič po samem zakonu, zato namen ugotavljanja dediča ni pridobitev dedne pravice ali same dediščine (oboje se je zgodilo že ob zapustnikovi smrti), temveč le omogočiti in olajšati izvrševanje pravic in obveznosti, pridobljenih z dedovanjem.

Učinek pravnomočnega sklepa o dedovanju je, da se šteje, da je s pravnomočnim sklepom o dedovanju ugotovljeno, kaj sestavlja zapuščino, kdo je zapustnikov dedič, kakšen dedni delež mu pripada, ali je njegova dedna pravica omejena ali obremenjena in če je, kako, ter ali obstajajo pravice do volil in če obstajajo, katere.

Kar je ugotovljeno s pravnomočnim sklepom o dedovanju, lahko oseba, ki na podlagi določb zakona o dedovanju ni zavezana s pravnomočnostjo sklepa o dedovanju, izpodbija s pravdo, ki jo začne zoper osebe, ki imajo korist od ugotovitve, katere verodostojnost zadevna oseba izpodbija.

Pravnomočni sklep o dedovanju ni zavezujoč za osebe, ki trdijo, da jim pripada neka pravica glede tistega, za kar je ugotovljeno, da je del zapuščine, če na zapuščinski obravnavi niso sodelovale kot stranke in k sodelovanju na obravnavi niso bile ustrezno povabljene. Takšen sklep ni zavezujoč niti za osebe, ki trdijo, da imajo zaradi zapustnikove smrti dedno pravico na podlagi oporoke ali zakona ali da imajo pravico do volila, če na zapuščinski obravnavi niso sodelovale kot stranke in k sodelovanju na obravnavi niso bile ustrezno povabljene.

Izjemoma oseb, ki so na zapuščinski obravnavi sodelovale kot stranke ali so bile k sodelovanju na obravnavi ustrezno povabljene, pravnomočni sklep o dedovanju ne zavezuje glede pravic, ki bi za njih izhajale iz pozneje najdene oporoke; glede pravic, ugotovljenih v pravdi ali upravnem postopku (na katerega so bile napotene) po pravnomočnosti sklepa o dedovanju; če so izpolnjeni pogoji, pod katerimi bi lahko v pravnem postopku zahtevale obnovo postopka.

Spletna stran je del portala [Tvoja Evropa](#).

Veseli smo vaših [povratnih informacij](#) o uporabnosti informacij.

■ Zadnja posodobitev: 04/09/2025

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.